

Zamyšlení: 198. Neexistuje žádné chemicky čisté zlo... Putin je v každém z nás

V očekávání soudu (pozemského nebo nebeského), podporujme volání po spravedlnosti, sdílejme bolest a plačme s těmi, kdo pláčou, projevujme milosrdenství a soucit jak oběti, tak násilníkovi, který se sám stal obětí nenávisti a zloby.

Zamyšlení běloruských baptistů.

Zamyšlení

Neexistuje žádné chemicky čisté zlo... Putin je v každém z nás

Násilí a kříž

„A já jsem řekl: Běda mi, běda! Je mi zle! Zločinci páchají zlo a zločinci páchají darebáctví“ (Izajáš 24:16b).

Tento text mě napadl poté, co jsem mluvil s některými oběťmi během známých událostí. Těžko si představit, co se může stát, když se v člověku probudí dřímající bestie.

Dobrosrdečný muž na ulici, který nosí dětem zmrzlinu a manželce květiny, bez jakéhokoli slitování potrápí svého souseda.

Podobné příklady uvádí Světlana Aleksievich ve své knize *Second Hand Time*. „Strýček Yura udal otce.“ Byl to dobrý člověk, vodil děti na ryby, jezdil na koni, opravoval nám plot. Obyčejný člověk, i dobrý. A moje neteř napsala udání proti bratrovi mého otce. Krásná, veselá, dobře zpívala... „Vidíte,“ pokračuje, „neexistuje žádné chemicky čisté zlo... Není to jen Stalin a Berija. Toto je strýc Yura.“

Obdivujeme laskavost, kterou obyčejní Bělorusové projevují úplně cizím lidem, ale Bělorusové jsou schopni neuvěřitelné krutosti a je těžké pochopit, jak a proč k této proměně dochází.

Bestie se schovává a čeká na příležitost, jak se osvobodit.

„Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.“ (Evangelium Marka 7:21-23).

Hřích se může projevit (v různých podobách) u každého člověka.

„Všichni jsme se stali jako jeden nečistý a všechna naše spravedlnost je jako špinavé hadry; a všichni jsme uschlí jako list a naše nepravosti nás odnášejí jako vítr“ (Izajáš 64:6). Evangelium podle Marka 7:21-23).

Hřích se může projevit (v různých podobách) u každého člověka.

„Všichni jsme jako nečistí a všechna naše spravedlnost je jako špinavé hadry; a všichni jsme uschlí jako list a naše nepravosti nás odnášejí jako vítr“ (Izajáš 64:5).

Tuto pravdu dobře ilustruje případ ze života Jechila Dinura, vězně koncentračního tábora Osvětim. Vystupoval jako svědek během procesu s válečným zločincem Adolfem Eichmannem, jedním z nejznámějších padouchů, podněcovatelů a organizátorů holocaustu.

Při pohledu do Eichmannovy tváře v soudní síni Dinur náhle propukl v pláč. Možná byl tak přemožen nenávistí nebo hroznými vzpomínkami, nebo viděl ve tváři kata neuvěřitelnou koncentraci zla?

Ne, Dinur později vysvětlil, že se tehdy divil, že na rozdíl od svého očekávání v Eichmannovi neviděl nic démonického – před ním byla tvář úplně obyčejného člověka. A pak uviděl svůj odraz v Eichmannovi: „Bál jsem se o sebe. Uvědomil jsem si, že mohu udělat totéž... že jsem stejný jako on.“

Dinur si uvědomil, že „Eichmann žije v každém z nás.“

Uznání všeobecné hříšnosti však neruší otázku spravedlnosti, požadavek soudu, na který se oběti odvolávají.

Tento výkřik slyšíme na stránkách Bible, když duše zabitých pro Boží slovo a svědectví mocným

hlasem volají: „Jak dlouho, Pane, Svatý a Pravý, nesoudíš a nepomstíš ty, kteří žít na zemi pro naši krev?“ (Kniha Zjevení 6:10).

Toto volání slyšíme v žalmech Davidových, které se nazývají „žalmy zavržení“ (7, 34, 58, 68, 82 a další). Davidova kletba se nevztahuje pouze na zločince, ale i na jeho potomstvo: „Ať jsou jeho dny krátké a důstojnost mu vezme jiný; jeho děti ať jsou sirotci a jeho žena vdova; ať jeho děti bloudí a toulají se po žebrotě a prosí o *chléb* z jejich rozvalin a trosek“ (Ž 109,9-10).

Tyto starozákonní kletby se odrážejí v moderních přáních „shořet v pekle“ nebo být alespoň zbaveni úřadu. (Žalm. 108:9-10).

Očekáváme spravedlnost, triumf spravedlnosti, zvláště když jednou z funkcí státu je trestat zlo a povzbuzovat dobro (Římanům 13:1-7). Ano, a samotní zločinci budou potrestáni.

„... Až budou na zemi vynášeny tvé soudy, pak se ti, kdo žijí ve světě, dozví pravdu. Dává-li se milost svévolníku, spravedlnosti se nenaučí; v zemi správných řádů bude konat zlo, na Hospodinovu důstojnost nebude hledět. (Izajáš 26:9b-10).

Ano, a samotní zločinci budou potrestáni. „...Když tvé soudy.“

Jak ale žít, když se spravedlnost neuskuteční? Pokud naše požadavky na odplatu nedosáhnou?

To se často stává, protože pozemské soudy jsou nedokonalé a ne vždy nestranné. Asaf je připraven potvrdit tuto pravdu. Dlouho sledoval život bezbožných, některé sledoval až do konce v naději, že se jim dostane odplaty alespoň na smrtelné posteli, ale odplata je obešla (Žalm 73:3-4).

A pokud odplata stále dostihne viníka? Budu úplně spokojený, když při dodržení zásad „oko za oko“ a „zub za zub“ uvidím dva vyražené zuby?

Zde se chci obrátit na úvahy Miroslava Wolfa, chorvatského protestantského intelektuála a profesora teologie na *univerzitě Yale*. Ve své knize *Contempt and Acceptance* tvrdí, že ani věčné peklo pro mučitele, které Nietzscheho logika vyžaduje, těm, které mučili, nic neodčiní, nenapraví. Jejich utrpení nelze zvrátit.

Existuje nepopiratelná zásada: čím urputněji člověk bojuje proti bezpráví, které je na něm páchané, tím méně si bude všímat bezpráví, kterého se sám dopouští.

Navíc upozorňuje, že existuje nepopiratelná zásada: čím urputněji člověk bojuje proti bezpráví, které je na něm páchané, tím méně si bude všímat bezpráví, kterého se sám dopouští. Proto Wolf mluví o odpuštění. Tento koncept je dnes zvláště relevantní pro ty, kteří trpěli.

Odpuštění a přijetí nás vedou na Golgotu, ke kříži, který je podle Wolffových slov věčným kontrakulturním symbolem v srdci křesťanství. Kříž představuje výzvu, vybízí k překonání spravedlnosti.

Kristus na kříži se modlil: „Otče! Odpusť jim, protože nevědí, co činí.“ Naše modlitba by byla spíše: „Neodpouštěj jim, Otče, vždyť vědí, co činí!“ Koneckonců, následky odpuštění mohou být tragické: když budeš milovat své nepřátele, sám můžeš skončit na kříži, což se stalo Ježíši.

V podstatě nestojíme před volbou: vzít kříž nebo meč. Potřebujeme obojí. Kázeň a tresty jsou vyžadovány v rodině, v církvi, ve společnosti a Bible nám ukazuje obraz nejen Krista na kříži, nejen

oběti, ale i spravedlivého Soudce: „Který bude soudit živé a mrtvé při svém příchodu a v jeho království“ (Druhý list Timoteovi 4:1). Nebo podle Lermontova:

Ale je tu také Boží soud, důvěrníci zkaženosti!

Existuje hrozivý soud: čeká;

Je nepřístupný zvuku zlata,

A jeho myšlenky a činy zná předem.

Asaf potvrzuje, že prosperita bezbožných je dočasná; jejich smrt bude nečekaná, jejich soud bude hrozný a tvrdý (Žalm 72:18-20).

A v očekávání soudu (pozemského nebo nebeského), podporujme volání po spravedlnosti, sdílejme bolest a plačme s těmi, kdo pláčou (Římanům 12:15), projevujme milosrdenství a soucit jak oběti, tak násilníkovi, který se sám stal obětí nenávisti a zloby.

Modleme se podle příkladu Krista a za ty, kdo se dopouštějí nezákonnosti, přejme pokání a spasení.

Dobrou zprávu o odpuštění potřebuje i zločinec. Vyzná-li hřích, převezme odpovědnost, požádá Boha a bližní o odpuštění, ponese-li ovoce pokání, udělá-li vše pro nápravu následků hříchu, Bůh mu odpustí kvůli oběti Ježíše Krista (Izaiáš 1: 16-18; První list Jana 1:9).

Leonid Michovič

[Unie evangelikálních křesťanů-baptistů Běloruska](#)

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)